

ANNELI SÄRNBLAD PEDERSON

Räven

I
RUSSETS
SKUGGA

ANNELI SÄRNBLAD PEDERSON

Räven

I
RUSSETS
SKUGGA

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88939-21-0

© Anneli Särnblad Pederson, 2020

Materialiet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Grafisk form: Lilla blå tornet
www.lillablatornet.se

Omslagsfoto: Mattonstock

Tryck: Scandbook, Falun, 2020
www.scandbook.se

Det är sen kväll. En i mängden. Det känns som om hon håller på att gå sönder. Molly upplever fruktansvärd smärta och djup sorg inombords. Istället för att fortsätta gå i riktning mot övernattningslägenheten stannar hon till vid Strömmen intill riksdagshuset. Hon sätter sig på stenkanten och känner sig redo att släppa taget om livet.

Plötsligt ropar nån till henne:

– Ge inte upp! Hon vänder sig om. En fiskare tittar skräckslaget på henne. Molly vänder blicken och tittar på den iskalla Strömmen som forsar fram nedanför hennes fötter. Hela kroppen skakar till. Hon reser sig och vandrar mot övernattningslägenheten.

Livräddare finns där vi minst anar det.

Innehåll

Kapitel 1 – Att våga erkänna sitt beroende	9
Kapitel 2 – Att döma	19
Kapitel 3 – All smärta inom oss	29
Kapitel 4 – Att våga vara ärlig	48
Kapitel 5 – Att hantera sina känslor	62
Kapitel 6 – Ny vecka utan blå prick	69
Kapitel 7 – Att passa in	76
Kapitel 8 – Konsekvenser	83
Kapitel 9 – Kyrkan och andligheten	88
Kapitel 10 – Att påverkas av andra	94

Kapitel 11 – Destruktiva relationer	105
Kapitel 12 – Att vara tacksam	112
Kapitel 13 – Att orka leva	118
Kapitel 14 – Vem ska se till att jag mår bra?	121
Kapitel 15 – Att se allt det vackra	128
Kapitel 16 – Att leva i ljuset	137
Kapitel 17 – Att våga ta nya steg.....	145
Kapitel 18 – Sveket.....	154
Kapitel 19 – Att göra sitt bästa är bra nog	161
Kapitel 20 – Livet på "förlängningen"	169
Kapitel 21 – Att göra sig redo för ett nytt sätt att leva ...	181
Kapitel 22 – Jul på Solrosen.....	192
Kapitel 23 – Att äntligen få komma hem.....	202
Kapitel 24 – Hemgång och dags för ett nytt liv	209
Kapitel 25 – Ett år utan alkohol.....	218
<i>Kärlekens vind</i>	234
<i>Tack</i>	235

Kapitel 1

Att våga erkänna sitt beroende

Molly tittade ut genom tågfenstret. Hon såg tända ljus i husen som passerade förbi och tänkte att vissa hem var fyllda av lycka medan andra var fyllda av sorg och vemod. Livet på livets villkor ger oss alla olika utmaningar, funderade hon vidare. Svetten började rinna längs ryggen och underarmarna. Vännen Marie satt bredvid henne. Molly såg på henne och tänkte på vilken tur det var att hon var med just idag.

– Hur mår du, Molly? frågade Marie.

– Det är helt okej, Marie, fick hon fram.

Fast innerst inne var det totalt kaos. Hur hade detta kunnat hända? Hon hade nära till tårarna, men masken fick sitta kvar några timmar till. Ute var hösten i antågande. Nästa år vid samma tid skulle hon känna sig helt annorlunda, tänkte hon. Ett helt nytt liv skulle ha börjat. Benen domnade och hon kände hur de började skaka okontrollerat. Molly såg på Marie med förtvivlad blick.

– Marie, nu börjar det.

Marie lade sin hand på hennes och med lugnande röst sa hon:

– Ta det lugnt nu, Molly, vi är snart i Uppsala.

Plötsligt hände det som hon verkligen hade bett om att slippa under den här resan. Rakt emot dem kom kommunalrådet som alltid var så dryg. Kunde han trycka ner någon så gjorde han det.

– Vart är dessa damer på väg då? frågade han nyfiket.

Han var en person som gjorde allt för att sänka sina partivänner.

– Jag ska på en konferens, svarade Marie kort.

– Och jag ska hålla ett föredrag, fick Molly fram utan att möta hans blick.

– Om vad då?

Det var så irriterande. Den mannen kände aldrig av när han skulle gå.

– Jag ska prata om barnkultur, ljög Molly.

Genast efter att hon hade avslutat meningen sköljde skulden över henne. Lögnen. Men hon insåg att hon måste släppa det och istället fokusera på det som skulle bli hennes livs resa. Konduktörens röst hördes i högtalaren.

– Vi börjar närma oss Uppsala, Uppsala nästa.

Nu var det dags. Molly tog avsked av Marie som såg in i hennes ögon.

– Jag är helt säker på att du kommer att fixa det här. Du kommer att ha nytta av din envishet, Molly, sa vännen och gav henne en varm avskedskram. Molly ställde sig upp och kände hur svetten formligen forsade fram. Skjortan kändes dyngsur. Sammanbitet tog hon väskan och klev ner på perrongen. Nu behövde hon bara fråga någon om vägen. Inne på Pressbyrå var det folk överallt och det började kännas ordentligt snurrigt. När det äntligen var hennes tur, var adressen dit hon skulle som bortblåst. Febrilt letade hon efter brevet i väskan. Längst ner i botten hittade hon det till slut. I brevet stod adressen. Expediten, som visade sig ha stort tålmod, beskrev utförligt hur hon skulle gå för att hitta rätt buss. På bussen frågade hon för säkerhets skull busschauffören om hon verkligen var på rätt buss.

– Absolut, svarade han.

Molly drog en suck av lättnad och smålog över hans svar. "Absolut" fick henne att tänka på Absolut vodka, och ingenting annat. Hon satte sig ner och tog ett djupt andetag. Letade fram telefonen. Hon hade lovat mamma Eva att slå en signal innan hon var framme.

– Vi tänker på dig, Molly. Vi vet att du kommer att fixa det här! sa Eva.

Det hördes att hon hade gråten i halsen.

- Mamma, oroa dig inte, jag ska fixa det här. Hälsa alla det!
- Allt ordnar sig, Molly. Hör av dig när du kan, var det sista mamman sa.

Molly lade på och stängde av mobilen. Efter något som kändes som en hel evighet stannade bussen. Det var hennes hållplats. Hon klev av och betraktade bussen som oförtrutet åkte vidare. Det kom bilar från olika håll. Alla tycktes svänga in på vägen som gick upp till behandlingshemmet. De som satt i bilarna tycktes alla ha sina anhöriga med sig. Hon kände sig ensam. Tårarna rann nedför hennes kinder. Mitt i all smärta tänker hon på det som hennes farmor alltid brukade säga: "Molly, när det är som allra svårast, då gäller det att fortsätta gå. När du ser tillbaka senare i livet, så kommer du att inse hur mycket du lärde dig och att du växte som människa."

Hon tog några djupa andetag och gick sedan in i huset. En glad sjuksköterska kom och mötte henne.

– Är det Molly Andersson? frågade hon och tog med sig Molly in på expeditionen.

Hon berättade om behandlingshemmets alla rutiner, och när de var klara följde sköterskan med henne ut till samlingsrummet. Molly satte sig ner på en stol. Pulsen var skyhögt. Rädslan och osäkerheten inom henne växte hela tiden. Var hon alkoholist? Var det verkligen ett så stort bekymmer? En kvinna med ett stort leende kom gående emot henne.

– Välkommen Molly! Hoppas att du ska hitta ett nytt sätt att leva här. Nu gäller det för dig att ta en dag i taget.

Hon gav Molly informationsblad och ett schema. Hon fick även en namnskylt med en blå prick.

– En blå prick, vad betyder den? frågade Molly.

– Den betyder att du inte får gå längre än till flaggstången under första veckan.

Molly tittade ut på gården och såg en flaggstång alldeles intill byggnaden. Inga promenader. Ingen telefon. De gick sedan igenom alla regler som gällde. Bröt man mot någon av dem, skulle man tvingas åka hem. Hon betraktade människorna som satt i rummet. De såg helt färdiga ut.

Lukten var fruktansvärd. Det stank surt och hon blev illamående. Hon vände sig skärrad mot sjuksköterskan.

– Jag har hamnat helt fel!

– Molly, du är på rätt plats, svarade sjuksköterskan lugnt.

Efter att de druckit en kopp kaffe väntade provtagningsrummet. Där lämnades urinprov och gjordes andra drogtestar. Alla testades regelbundet för att säkerställa att ingen tog droger på behandlingshemmet. Därefter var det dags att träffa den grupp hon skulle vara tillsammans med under de kommande veckorna. Innanför dörren till grupprummet satt en grupp gråtande kvinnor. På ena väggen stod det skrivet: "Gud, ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden." Nu blev hon riktigt orolig. Var det ett religiöst ställe? Hon som till på köpet hade gått ur Svenska kyrkan. Tron hade hon förlorat för flera år sedan.

– Välkommen, sa terapeuten som hette Anna-Lena. Slå dig ner. Terapeuten såg lugn ut och hennes kropp var smal. Hon utstrålade glädje.

– Vi håller på och går igenom "Tio konsekvenser", som Sara har upplevt på grund av sitt missbruk. Du får sitta och lyssna, och efter sittningen talas vi vid, du och jag.

Molly satt tyst och lyssnade på kvinnan när hon berättade om sitt missbruk. Konsekvenserna av missbruket var de vidrigaste Molly någonsin hade hört talas om. Vilket mod kvinnan ändå hade. Att våga berätta alla dessa vidriga händelser inför dem alla. Att blotta sig så fullständigt. Molly började gråta. Skärp di, Molly! intalade hon sig själv om och om igen. Masken på! Men det gick inte längre att hålla tårarna tillbaka. När gruppmötet äntligen var slut, tog Anna-Lena Molly i handen.

– Det är helt okej, Molly. Det är helt okej. Du är på rätt plats nu, sa Anna-Lena lugnande.

Den hårda fasaden och de olika maskerna som hon hade burit under alla åren rasade nu fullständigt samman.

– Det är nu din livsresa får en ny start, fortsatte Anna-Lena. Hon gav

– Det kommer inte att bli lätt alla gånger, Molly. Men så länge du ber om hjälp så kommer du att kunna hantera dina känslor.

Hon följde med Molly till hennes övernattningsrum.

– Förhoppningsvis får du bo ensam. Men det kan hända att du får delarum med någon framöver.

Molly fick ett schema och blev sedan lämnad en stund innan det var dags att gå tillbaka till gruppen. Hon satte sig på sängen och såg sig omkring. Ett skrivbord. En säng. Ett tvättfat. En garderob. En anslagstavla med regler om det som gällde på behandlingshemmet. Nu snurrade det i hennes huvud igen. Det var en lättnad att få hjälp. Men samtidigt infann sig en stark rädsla. En stor skuld och skam växte fram inombords. Hon som hade allt enligt alla andra. Karriär. Bostad. Pengar. Nu hade hon tappat fotfästet fullständigt. Det knackade på dörren. Hon såg oroligt på klockan. Hade hon missat återsamlingen? När hon öppnade dörren stod en mörkhårig tjej med tunn kropp i dörröppningen.

– Hej, jag heter Veronica och bor i rummet intill dig. Välkommen! Jag har varit här en vecka nu, och jag vet hur svårt det är första dagen.

– Åh, tack, sa Molly. Hon blev glad över att någon visade henne omtanke. Det värmdde i hjärtat.

– Har du legat på avgiftning? fortsatte Veronica.

– Nej, det gick inte att få till det i mitt schema, svarade Molly.

Hon visste inom sig att det skulle ha varit mycket bättre för henne. Men nu var det som det var.

– Stackars sate, sa Veronica. Då kommer du att få en tuffare resa än jag.

Molly kände hur kroppen hade börjat skaka igen, samtidigt som benen och armarna domnade bort alltmer. Men oavsett hur illa hon skulle komma att må, visste hon att det var värt det. Hon hade bett om att få hjälp, och nu skulle hjälpen äntligen komma. Veronica lämnade henne. Molly började hänga upp sina kläder. Det fanns gott om galgar så hon hängde upp alla kläderna. I perfekt ordning. Så klart. Hon öppnade fönstret för att få in frisk luft och vädra ut den unknä lukten som verkade sitta fastklistrad i väggarna. Det var hög tid att bege sig till gruppmötet. På vägen

dit passerade hon gården. Där stod alla kvinnorna tätt tillsammans och småpratade. Hon kände hur det pirrade till i kroppen. Hon var livrädd. Det syntes säkert. De granskade henne, uppifrån och ner. Vissa av blickarna var misstänksamma. Men många av kvinnorna utstrålade värme och omtanke. Där fanns en kvinna som var särskilt fascinerande, Alena. Hon kom ifrån Ryssland men hade bott i Sverige i många år. Hennes kläder var färgglada och hon hade en stor lila sjal virad runt sig.

– Välkommen! sa Alena med tydlig rysk brytning. Välkommen till dårhuset!

– Dårhuset? frågade Molly.

– Här vill alla sätta dit en, så säg inte allt, Molly. De skriver upp allt du säger. Och du måste säga att du är alkoholist. Glöm inte det!

– Men det är just därför jag är här, Alena, jag kan inte sluta dricka.

Alena tittade oförstående på Molly och menade att detta var hennes semester. Hon skrattade till och knuffade till Molly i sidan.

– Men jag säger det till dig igen, Molly, var på din vakt!

Molly kunde inte låta bli att tycka att den ryska kvinnan ändå var lite rolig, och hon utstrålade en stark personlighet.

– Förresten Molly, om du vore ett djur, vilket djur tror du att du skulle vara?

– Jag vet inte, svarade Molly.

– Molly, du är en räv med hög svansföring.

Molly gick tillbaka in i huset, nu med ett leende på läpparna. I periferin syntes flaggstången. ”Inte längre än till flaggstången”, surrade likt ett mantla i hennes huvud. Plötsligt hördes några killar ropa.

– Kolla, en ny blå prick, grabbar!

– Passa dig för de där grabbarna, hörde hon någon säga bakom ryggen.

Det var terapeuten Anna-Lena.

– De är skapligt abstinenta just nu, fortsatte hon och lade sin hand på Mollys axel. De fortsatte att gå in i huset, bort mot grupprummet.

Anna-Lena slog sig ner bredvid henne.

– Jag ska berätta för dig Molly hur allt fungerar här på Solrosen. Alla i

den lilla gruppen ska vara tillsammans. Ni har alla ett ansvar att hjälpa och stötta varandra. Ni får aldrig tala med någon utanför gruppen om vad som händer på våra möten. Ni ska visa varandra tillit och omtanke. Den här veckan är det Stina som har gruppansvaret. Ni kommer alla att få ha det ansvaret varsin vecka. Det handlar om att ha tillit till varandra. För att alla ska våga vara ärliga. Har du tillit i livet, Molly? frågade Anna-Lena till slut.

Hon visste svaret innan frågan ställdes.

– Nej, svarade Molly.

Hon kände sig skamsen och tittade ner i golvet. I samma ögonblick började hon gråta. ”Tillit” var ett ord hon inte hade hört på länge. Framför allt hade hon ingen tilltro till sig själv längre. Inte heller till de människor hon hade runt omkring sig. Molly tänkte på hur hon under ett års tid hade försökt sluta supa. Men det hade alltid slutat på samma sätt. Att hon satt med en flaska i handen och grät. Att hon var alldeles förtvivlad och arg på sig själv. Flera gånger hade hon blandat smärtstillande tabletter och sömntabletter med vinet. Det fick henne att slippa alla känslor som fanns inombords. Att droga sig bort från alla sanningar och alla rädslor hon bar på. Att vara i nuet gick inte alls för henne längre. Det var som en ständig resa på väg mot något annat. Samtidigt fanns det en molande oro. En oro för allt och alla. Åtskilliga gånger hade Molly varit på väg att ringa sina vänner och be om hjälp. På sätt och vis hade hon faktiskt försökt få stöd vid något tillfälle. Hon hade då berättat om sin depression och om rädslorna hon kände på grund av några händelser som hade ägt rum inom hennes riksdagsuppdrag. En gång hade hon åkt till Hasseluddens spa för att försöka lugna ner sig och hitta balansen igen. Där hade hon lovat sig själv att hennes destruktiva levnadssätt måste få ett slut. Men efter några veckor var det samma visa igen. Hon var så oerhört trött på sig själv för att hon inte lyckades bryta mönstret. Det var som om en orkan härjade inom henne – och just nu hade orkanen full styrka. Hon orkade knappt hålla sig på marken. Hon avbröts mitt i tankarna av Anna-Lena.

– Vi hoppas att du ska trivas, Molly.

– Ja tack, fick hon fram och försökte komma tillbaka till nuet.

Nu stod en annan kvinna vid hennes sida. Hon granskade Molly uppifrån och ner.

– Jag heter Margareta, sa kvinnan och sträckte fram handen för att hälsa.

– Hej, jag heter Molly, svarade Molly artigt.

– Hoppas att ditt rum är varmare än mitt. De sänker temperaturen i rummen ibland, fortsatte Margareta. Sedan är inte abstinensen att leka med heller. Jag är så fruktansvärt sugen på alkohol hela tiden. Men alla säger att det ska gå över för mig snart. Jag hoppas verkligen det. Vad har du gått på, Molly?

– Jag har supit och tagit morfinpreparat och massor av benzo och sömntabletter.

– Åh, då får du det tufft. Men du vet väl att vi har Ten-steps klockan tio i kväll? Då gäller det att prata av sig. Det är viktigt att våga vara ärlig och berätta om sina känslor.

– Okej, svarade Molly och försökte le. Just nu kändes det svårt. Hur skulle hon orka dela med sig av alla sina känslor? Hur klarade man av att blotta sig inför alla? Och framför allt, hur skulle man lära sig leva med dem sedan? Men hon hade hört av andra som hade varit på behandlingshem att ärligheten var viktigt. Att den var grundläggande för att bli nykter. Ärlighet, tillit och att våga ta emot hjälp. Det plingade i klockan. Det var dags för middag. Molly gick in på toaletten, kammade sitt hår och målade läpparna. Inne i matsalen var det livat värre. Folk bråkade för fullt i kön.

– Trängs inte i kön! skrek en kille högljutt.

– Samma visa varje dag. Idioter! skrek en annan.

Nu började flera av tjejerna ropa.

– Ge er!

Veronica kom och ställde sig bakom Molly i kön.

– Du ska veta att de grälar om äggen. De går igång varje morgon om äggen. Veronica skrattade.

En världslig sak, tänkte Molly och iakttog hur killarna knuffades och tilltalade varandra med elaka ord. Det fanns som tur var en sodastream-

maskin i matsalen. Det var så gott med lite bubbel i vattnet. Den bubblande drycken påminde om alkohol.

– Här går det åt mängder av vatten och kaffe. Det är inte klokt hur mycket alla dricker när abstinensen slår till. Hej förresten, tillade en man med huvtröja, vars kapuschong var så långt neddragen över huvudet att man knappt såg hans ansikte. Jag heter Micke.

– Jag heter Molly.

Hon såg att han hade lugnat ner sig lite, och han log mot henne hela tiden. Det kändes lite jobbigt, och hon visste inte riktigt åt vilket håll hon skulle titta för att slippa möta hans blick. Det luktade fruktansvärt i salen. Hon hörde hur irriterade många var. De gnällde på allt och alla. Abstinensen var svår att hantera och den tog sig många olika uttryck. Den sura doften gjorde henne illamående igen. Många runt borden såg dessutom alldeles svettiga ut. Men det fanns också en hel del muntergökar som försökte lätta upp stämningen.

– Har ni hört den om tanten på hemmet?

– Sluta! skrek flera samtidigt i kör. Ge dig nu! fortsatte de.

En äldre parant dam reste sig upp och tog till orda.

– Kan ni inte bara låta maten tysta mun!

Det blev tyst. Flera började skratta högt. Mest från borden där männen satt. En av killarna asgarvade åt henne och ropade högt:

– Grinkärring! Du är en stor grinkärring, du!

Själv fokuserade Molly på att få i sig maten. Men all lukt fick henne att må illa. Hon reste sig och skyndade iväg med brickan. Nu kände hon även hur en ångestattack var på väg. Domningarna var tillbaka. Hon luktade säkert som de andra. Plötsligt tog en man tag i hennes tröja.

– Jag heter Mats.

– Hej, svarade Molly.

– Jag vill bara påminna dig om att inte gå längre än till flaggstången. Du är en blå prick. Kom ihåg det!

Hon blev irriterad. Men just nu orkade hon ändå inte gå många meter. Till flaggstången var nog vad hon mäktade med just nu.

– Vill du ha en cigg? hörde hon bakom sig. En kille som var lång och oerhört smal närmade sig.

– Ja tack, jag behöver verkligen det nu. Tack!

– Är det tufft att vara en blå prick? frågade han undrande men med glimten i ögat.

– Ja, det är det verkligen. Men det handlar inte så mycket om flaggstången längre, utan snarare om all smärta i kropp och själ, svarade hon.

Det skulle bli en tuff vistelse med både ensamhet och en massa jobb för att lära sig att känna tillit till processen, det förstod Molly. Hon skulle bli tvungen att våga välja ett nytt sätt att leva.

– Du vet att det här bara är början, och de första dagarna är hemska, sa han i vänlig ton.

– Tack för informationen, fräste hon. Förlåt, jag tänkte mig inte för, fortsatte Molly.

Just nu ville hon mest av allt få peppning och höra positiva saker om framtiden. Att lycka, harmoni och tillit skulle komma som ett brev på posten. Samtidigt visste hon att livet inte är en ständig dans på rosor. Inte för någon. Hon saknade den positiva Molly som alltid hittade lösningar. Kvinnan som alltid såg det ljusa i livet. Men det var länge sedan hon hade träffat den Molly. Förhoppningsvis skulle hon få träffa henne här igen.

Hon gick tillbaka till sitt rum. Benen ville inte riktigt hänga med. Hon ramlade nästan in i rummet. Nu kom tårarna igen. Hysteriskt. Rejåla kramper fick hennes kropp att skaka. Hon kände sig så ensam. Så fruktansvärt misslyckad som människa. En trasa. Tankar på om hon någonsin skulle kunna bli hel igen, sköljde över henne. Tvivlen formades till en snara runt halsen. Hon kunde knappt andas. Hon kröp in ett hörn i rummet och bad att alla dessa krämpor skulle ge med sig. Försvinna.

Kapitel 2

Att döma

Sömnen hade varit ytlig. Huvudet kändes tungt. Det var dags att göra sig redo igen. Molly tvättade ansiktet med iskallt vatten och målade sedan läpparna innan hon gick ut och bort till salen. Idag var det Mariannes tur att gå igenom sina konsekvenser. Kvinnan satt darrande på sin stol. Anna-Lena såg på henne med vänlig blick.

– Nu är det dags för dig, Marianne.

Kvinnan reste sig upp, fortfarande darrande. Molly kunde se hur hela hennes kropp vred sig och hon stammade.

– Jag är så nervös, jag vet inte hur jag ska klara av att berätta allt, fick hon fram.

– Ta det lugnt Marianne, ge dig tid, sa Anna-Lena.

– Det känns som om jag ska bryta ihop, och jag vill att ni lovar mig att behålla allt jag säger i era hjärtan.

– Självklart, svarade alla kvinnorna unisont.

Molly var helt fokuserad på sig och sitt. Det kändes så överkligt att hon satt på detta behandlingshem. Det skulle ta henne lång tid att förstå det. Snart skulle även hon lyfta fram alla sina hemligheter. Hon kände redan hur fruktansvärt det skulle bli. Att berätta alla hemska saker hon hade gjort och även själv blivit utsatt för. Hon skulle rasa ihop fullständigt och gråta oavbrutet. Molly kände starkt med Marianne men såg samtidigt en allt större lättnad i hennes ögon. Att äntligen få säga sanningen.

– Jag körde full med mina barn i bilen, sa kvinnan.

Direkt efter det att orden kommit ur kvinnans mun, växte ett förakt fram i Molly. Hon såg att flera reagerade på samma sätt. Så ansvarslost och vidrigt att utsätta sina barn för den faran. Anna-Lena pressade henne. Nu berättade hon alla saker som hade hänt i missbruket. En efter en. Sex, droger och många totalt omdömeslösa händelser. Molly såg att Alena satt och suckade. Marianne började skrika i förtvivlan.

– Jag orkar inte mer!

De bröt gruppmötet. Alla lämnade salen. Med tunga steg. Utom Anna-Lena som stannade kvar med Marianne.

Molly tänkte på hur lätt hon hade dömt kvinnan. Det fanns inga helgon egentligen. Hon sa till sig själv:

– Du är verkligen inget helgon, Molly. Men att ha barnen i bilen, sådant kunde hon inte förstå.

Alena var helt tokig ute på gården.

– Vilken oansvarig kvinna! skrek hon.

Molly tänkte på den stund då hon själv skulle berätta om sina fruktansvärda konsekvenser. Vad hade egentligen hänt? Vad var det som hade gått så fullständigt fel?

– Har det inte blivit några konsekvenser för dig, Alena? frågade Molly.

Samtidigt fick hon erkänna att hon själv tänkt på precis samma sätt inne i salen. Det var lättare att klandra andra.

– Det är så här, Molly, började Alena.

Hon såg att Alena försökte hålla god min medan hon slängde med sin sjal.

– Jag är inte alkoholist. Alla har fått det om bakfoten. De vill åt mig. Min arbetsgivare vill anställa någon ny och min make vill skaffa en ny fru. De använder det här stället för att nå sina mål. Alla vill att det ska gå åt helvete för mig, förstår du!

Nu slängde hon sjalen runt sig igen så att den svävade.

– Passa dig, Molly, och berätta inte för mycket! Det kommer att straffa sig, sanna mina ord. Molly blev rädd efter allt Alena hade sagt. Tänk om

det låg lite sanning i det hon sa? Nej, hon fick lov att släppa allt det där. Hon satte sig på en bänk, drog in några andetag av frisk luft.

– Hur går det för dig? hörde hon någon säga bakom sig. Det var en man som pratade norska.

– Jodå, skapligt. Men det tar tid att ta in allt. Just nu känns det som kaos i mitt inre, fortsatte hon.

– Ja, i början är det fullständigt kaos, svarade han nickande. Men för mig släpper inte den känslan.

Han såg på henne med nästintill bedjande ögon. Som om han förväntade sig att hon skulle kontra med ett roligt svar. Men Molly reste sig bara upp och lämnade gården. Hon gick och ringde på hos sjuksköterskorna. Den glade spanske skötaren öppnade trallande.

– Vad har denna dam på hjärtat då? Han såg så där pigg och glad ut att hon nästan blev lite avundsjuk på honom.

– Jag vill gå längre än till flaggstången. Jag behöver gå av mig all oro. Hon hörde hur löjligt det lät. Som ett litet barn som inte fick sin vilja igenom.

Han såg på henne och log.

– Du vet att det är så här i en vecka, så du får försöka slappna av, Molly.

Slappna av? Det enda sättet att slappna av som Molly kände till var att döva sig med alkohol och piller. Men fick hon ändå ur sig:

– Det pirrar i hela kroppen. Tror du inte att jag kan få något lugnande?

– Nej, Molly, det går inte! Du är här för att komma ur ditt beroende.

Du får ta en minut i taget.

Hon såg ner i golvet. Hon visste att det inte fanns någon väg ut ur detta. Hon skulle aldrig få ett piller.

– Jag kommer inte att fixa det här! skrek Molly. Hon hade inte varit här många timmar, men redan försökte hon få en tablett. Hon kunde inte kontrollera sitt handlande längre.

– Ta en dag i taget nu, sa sjuksköterskan. Du ska få se att ju fler dagar som går, desto lättare blir det. Du har tuffa dagar framför dig nu. Vi vet inte hur din kropp kommer att reagera på avgiftningen. Det är därför du

inte får gå längre än till flaggstången. Tänk om du skulle rasa ihop någonstans där vi inte har koll på dig?

Hon hade verkligen inte tänkt på att något sådant faktiskt skulle kunna hända. Hon lämnade honom och gick till matsalen. Där var det fortfarande bråk om än det ena, än det andra.

– Passa dig, din jävel! hör hon den tuffaste och otäckaste killen på behandlingen väsa. Du ska veta att jag kan komma åt dig senare! gormade han.

Intill honom stod en darrande man som hette Mats. Han skakade i hela kroppen av rädsla.

– Det var inte meningen, Anders, stammade han fram och såg räddhågset ner i golvet för att undvika att möta Anders rasande blick.

– Passa dig din lilla sketna gubbjävel!

Molly smög förbi och ställde sig i kön för att få en kopp kaffe. Hon satte sig sedan vid bordet som var den lila gruppens bord. Några var fortfarande ute på promenad, men de flesta i gruppen satt redan där. Hon kände sig rädd. Hon fick passa sig så att hon inte hamnade i dålig dager hos någon av de där killarna. Hon hörde hur de fortsatte att mucka. Till slut kastade de saker på varandra. Några av killarna sa åt den muskulösa och aggressiva mannen som hette Anders att lämna bordet. Hon hörde hur han fortsatte att spy galla över de andra killarna. Så rök han ihop rejält med en tystlåten man som hette Stefan. De andra killarna försökte få Anders att lugna ner sig, men utan framgång. Efter vad som kändes som en evighet ingrep till slut terapeuterna och formligen slet isär kombattanterna. Det gick hett till. Molly var livrädd på grund av det hon just hade bevittnat. Det kändes som om hon var på helt fel ställe. Hon hade aldrig i hela sitt liv haft så många kriminella människor runt omkring sig.

– De har en sådan abstinens, förklarade Sara och försökte lugna ner kvinnogruppen runt bordet. Hon vände sig till Molly.

– Vänta så ska du få se hur det verkligen är, Molly. Om ett tag är det du som är arg och irriterad på allt och alla.

22 – Ja, jag förstår, svarade Molly snabbt.

Hon tog kaffekoppen och gick till sitt rum för att försöka samla sig. Det var så många nya intryck. Det var skönt att få vara i ett rum där det var tyst. Det var kallt. Hon såg sig omkring i den oerhört tråkiga rummet. Här skulle hon tillbringa fem veckor av sitt liv. Hon lade sig ner på sängen och knäppte händerna. Bad om styrka och kraft. Hon började fundera på vad kollegerna i riksdagen pratade och skvallrade om nu när hon var borta. Molly var en alkoholist placerad på behandlingshem. Hon var en loser. Vissa skulle säkert gotta sig åt att hon hade tappat fotfästet. Framför allt hennes ersättare Sture. Han tog säkert tillfället i akt och skvallrade så mycket som möjligt. Hans mål hade varit att ta sig till riksdagen på eget mandat. Han hade alltid pratat med människor om hur mycket mer värd han var en riksdagsplats än Molly.

På konferenser och sammankomster hade han sett till att orättvist ge henne skuld för saker och snackat skit bakom hennes rygg. Men när de var ensamma försökte han ställa in sig och bedyrade att han tyckte att hon var så bra, på alla sätt och vis. Vissa personer hade ansett att hon aldrig hade arbetat fackligt. Många i rörelsen ansåg att om man hade varit ombudsman, då hade man haft ett riktigt fackligt uppdrag. Själv tyckte hon att rollen som arbetsplatsombud och allt engagemang på lokalt plan var de viktigaste uppdragen. Det visade i vilken riktning rörelsen var på väg. Karriärister såg till att hålla varandra bakom ryggen för att nå positioner.

Hon hoppade till när det knackade på dörren. Hon reste sig och öppnade. Där stod Alena.

- Får jag komma in? frågade hon artigt.
- Naturligtvis, svarade Molly.
- Jag är så orolig, Molly. Min chef är ute efter mig. Jag är övertygad om att de skickade hit mig för att kunna avskeda mig.
- Men tror du verkligen det, Alena?

Det var nog så att Alena inbillade sig en massa saker. Alena såg Molly i ögonen.

- När man träffar dig får man direkt ett stort förtroende för dig, lilla Råven Molly.

Hon faller från hög höjd. Och hårt.

Molly kapitulerar inför sitt alkohol- och tablettmissbruk. Hon har nått den avgrundsdjupa botten och ber till slut om hjälp. Trots att många i familjen och vänskapskretsen anser att hon är kunnig och har lyckats i väldigt mycket, känner hon sig fullständigt misslyckad. Alkoholen och tabletterna blev lösningen. Trodde hon. Snart befinner hon sig på behandlingshem, långt från sin stol i riksdagshuset.

Vägen till ett liv utan missbruk blir lång och knagglig. På behandlingshemmet tvingas hon vara ärlig mot sig själv, och mötena med de andra olycksyskonen ger henne perspektiv på sitt liv. Utmaningen för dem alla är att våga se sanningen i vitögat, släppa skammen, förlåta och börja älska sig själva, med fel och brister – där det svåra inte är att ta det sista glasets, utan att aldrig ta det första igen.

Trots alla böcker och tv-program som görs om beroendesjukdomar, lever ändå skulden och skammen kring missbruk kvar i samhället. Berättelsen har inslag av självupplevda händelser, och författarens hopp är att boken ska kunna bidra till fler diskussioner om sjukdomen.